अथवा साधु चेदमुच्यते।

अर्थानामर्जने दुःखमर्जितानां च रक्षणे।
आये दुःखं व्यये दुःखं धिगर्थाः कष्टसंश्रयाः ॥१७९॥

अथाषाढभूतिर्नाम परवित्तापहारी धूर्तो ऽर्थमात्रां तस्य कक्षान्तर्गतां लक्षयित्वा व्यचिन्तयत्। कथं मयास्येयमर्थमात्रा हर्तव्येति। तदत्र मठे ५ तावद्दृढशिलासञ्चयवशाद्भित्तिभेदो न भवति। उच्चैस्तरत्वाच्च द्वारे प्रवेशो न स्यात्। तदेनं मायावचनैर्विश्वास्याहं छात्रतां व्रजामि। येन विश्वस्तो भवति।

उक्तं च यतः। निःस्पृहो नाधिकारी स्यान्नाकामी मण्डनप्रियः।
नाविदग्धः प्रियं ब्रूयात् स्फुटवक्ता न वञ्चकः ॥१८०॥ १०

एवं निश्चित्य तस्यान्तिकमुपगम्य ओम् नमः शिवायेति ब्रुवाणः साष्टाङ्गं प्रणम्य च सप्रश्रयमुवाच। भगवन्नसारो ऽयं संसारः। गिरिनदीवेगोपमं यौवनं। तृणाग्निसमं जीवितं। अभ्रच्छायासदृशा भोगाः। स्वप्नसदृशः पुत्रकलत्रमित्रभृत्यवर्गसम्बन्धः। एतन्मया सम्यक् परिज्ञातं। तत् किं कुर्वतो मे संसारसमुद्रोत्तरणं भविष्यति। तच्छ्रुत्वा देवशर्मा १५ सादरमाह। वत्स धन्यो ऽसि त्वं यत् प्रथमे वयस्येवं विरक्तभावः।

उक्तं च यतः। पूर्वे वयसि यः शान्तः स शान्त इति मे मतिः।
धातुषु क्षीयमाणेषु शमः कस्य न जायते ॥१८१॥
आदौ वित्ते ततः काये सतां सञ्जायते जरा।
असतां च पुनः काये नैव चित्ते कदाचन ॥१८२॥ २०

यच्च त्वं संसारसागरोत्तरणोपायं पृच्छसि तच्छ्रूयतां।

शूद्रो वा यदि वान्यो ऽपि चाण्डालो वा जटाधरः।
दीक्षितः शिवमन्त्रेण स भस्माङ्गो द्विजो भवेत् ॥१८३॥
षडक्षरेण मन्त्रेण पुष्पमेकमपि स्वयं।
लिङ्गस्य मूर्ध्नि यो दद्यान्न स भूयो ऽपि जायते ॥१८४॥ २५